

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

26 päivänä helmikuuta 2020*

Ennakkoratkaisupyyntö – Palvelujen tarjoamisen vapaus – SEUT 56 artikla – Onnenpelit – Verotus – Syrjäntäkiellon periaate – Vedonlyönnistä kannettava yhtenäisvero

Asiassa C-788/18,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka Commissione tributaria provinciale di Parma (Parman maakunnan verotuomioistuin, Italia) on esittänyt 15.10.2018 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 14.12.2018, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Stanleyparma Sas di Cantarelli Pietro & C. ja

Stanleybet Malta Ltd

vastaan

Agenzia delle Dogane e dei Monopoli UM Emilia Romagna – SOT Parma

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J.-C. Bonichot sekä tuomarit M. Safjan, L. Bay Larsen, C. Toader (esittelevä tuomari) ja N. Jääskinen,

julkisasiamies: E. Tanchev,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- Stanleyparma Sas di Cantarelli Pietro & C., edustajinaan D. Agnello, V. Varzi ja M. Mura, avvocati,
- Stanleybet Malta Ltd, edustajinaan R. A. Jacchia, F. Ferraro, A. Terranova ja D. Agnello, avvocati,
- Italian hallitus, asiamiehenään G. Palmieri, avustajinaan P.G. Marrone ja S. Fiorentino, avvocati dello Stato,
- Belgian hallitus, asiamiehinään L. Van den Broeck ja M. Jacobs, avustajinaan P. Vlaemminck ja R. Verbeke, advocaten,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

- Tšekkin hallitus, asiamiehinään M. Smolek, O. Serdula ja J. Vlácil,
 - Euroopan komissio, asiamiehinään P. Rossi ja N. Gossement,
- päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,
on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee SEUT 52, SEUT 56 ja SEUT 57 artiklan sekä verotuksen alalla tapahtuvaa syrjintää koskevan kiellon ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen tulkintaa.
- 2 Tämä pyyntö on esitetty oikeusriidassa, jossa vastakkain ovat yhtäältä Stanleyparma Sas di Cantarelli Pietro & C. ja Stanleybet Malta Ltd ja toisaalta l’Agenzia delle Dogane e dei Monopoli UM Emilia Romagna – SOT Parma (tulli- ja valtionmonopolilaitos, Emilia Romagnan alueen monopolivirasto, Parman toimipaikka, Italia) (jäljempänä ADM) ja joka koskee viimeksi mainitun tekemän sellaisen päätöksen lainmukaisuutta, joka koskee ensisijaisesti Stanleyparman kaltaisten tiedonsiirtokeskusten (Centri di Trasmissione di Dati) ja toissijaisesti myös yhteisvastuullisen velallisen asemassa olevan Stanleybet Maltan velvollisuutta maksaa Italiassa vedonlyönneistä kannettavaa yhtenäisvero (jäljempänä yhtenäisvero).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

- 3 Lain nro 288, joka on annettu 3.8.1998, 1 §:n 2 momentin nojalla veikkauksesta ja vedonlyönneistä kannettavan yhtenäisveron uudelleenjärjestämisestä 23.12.1998 annetun asetuksen nro 504 (decreto legislativo del 23 dicembre 1998, n. 504 – Riordino dell’imposta unica sui concorsi pronostici e sulle scommesse a norma dell’articolo 1, comma 2, della legge 3 agosto 1998 n. 288) (GURI nro 27, 3.2.1999; jäljempänä asetus nro 504/1998) 1 §:n mukaan vero on maksettava kaikenlaisista mihin tahansa tapahtumaan liittyvistä veikkaus- ja vedonlyöntipeleistä, vaikka ne järjestettäisiin ulkomailla.
- 4 Kyseisen asetuksen 3 §:n, jonka otsikko on ”Verovelvolliset”, sanamuoto on seuraava:
”Yhtenäisverovelvollisia ovat ne, jotka hoitavat veikkaus- ja vedonlyöntipelejä, myös konsession nojalla.”
- 5 Valtion vuotuisen ja monivuotisen talousarvion laatimiseen liittyvistä säännöksistä 13.12.2010 annetun lain nro 220 (vuoden 2011 vakauslaki) (legge del 13 dicembre 2010, n. 220 – Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge di stabilità 2011)) (GURI nro 297, 21.12.2010; jäljempänä vuoden 2011 vakauslaki) 1 §:n 66 momentissa säädetään seuraavaa:
” – –
a) – – yhtenäisvero – – on maksettava joka tapauksessa, vaikka vetojen kerääminen, etäyhteyden kautta tapahtuva kerääminen mukaan luettuna, tapahtuisi ilman talous- ja valtiovarainministeriön (valtion monopolien riippumaton hallintoelin) myöntämää konsessiota tai myönnetyn mutta tehottoman konsession nojalla
b) asetuksen [nro 504/1998] 3 §:ää tulkitaan siten, että verovelvollisia ovat kaikki, jotka – myös ilman talous- ja valtiovarainministeriön (valtion monopolien riippumaton hallintoelin) myöntämää konsessiota tai myönnetyn mutta tehottoman konsession nojalla – millä tahansa tavalla, myös sähköisen verkon välityksellä, omaan lukuunsa tai kolmansien, myös ulkomaille sijoittautuneiden,

osapuolten lukuun hoitavat mitä tahansa veikkaus- ja vedonlyöntipelejä. Jos toimintaa harjoitetaan kolmansien osapuolten lukuun, se taho, jonka lukuun toimintaa harjoitetaan, on yhteisvastuussa veron maksamisesta ja siihen liittyvistä seuraamuksista.”

- 6 Lain nro 311, joka on annettu 30.12.2004, 1 §:n 286 momentin nojalla kiinteäkertoimisen, muita urheilutapahtumia kuin hevoskilpailuja sekä muita kuin urheilutapahtumia koskevan veikkauksen sääntelyä koskevista säännöistä 1.3.2006 annetun talous- ja valtiovarainministeriön asetuksen nro 111 (decreto del Ministero dell’Economia e delle Finanze del 1° marzo 2006, n. 111 – Norme concernenti la disciplina delle scommesse a quota fissa su eventi sportivi diversi dalle corse dei cavalli e su eventi non sportivi da adottare ai sensi dell’articolo 1, comma 286, della legge 30 dicembre 2004, n. 311) (GURI nro 67, 21.3.2006) 16 §:ssä säädetään, että konsessionsaaja suorittaa maksettavat yhtenäisveron määrät.
- 7 Valtion vuotuisen ja monivuotisen talousarvion laatimiseen liittyvistä säännöksistä 23.12.2014 annetun lain nro 190 (vuoden 2015 vakauslaki) (legge del 23 dicembre 2014, n. 190 – Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge di stabilità 2015)) (GURI nro 300, Supplemento ordinario, 29.12.2014), 1 §:n 644 momentin g kohdan mukaan yhtenäisveroa kannetaan ”kiinteästä veronalaisesta määrästä, joka on yhtä suuri kuin siitä maakunnasta, jossa liikeyritys tai keräyspiste toimii, kerättyjen määrien keskiarvo kerrottuna kolmella, määritettynä valtakunnallisen keskusyksikön viitekautta edeltävältä verokaudelta tallentamien tietojen perusteella”.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

- 8 Stanleybet Malta toimii Italiassa vedonlyöntien keräämisen alalla Stanleyparman kaltaisten ”tiedonsiirtokeskuksiksi” kutsuttujen toimistojen välityksellä sopimusperusteisen toimeksiannon perusteella. Tiedonsiirtokeskukset sijaitsevat yleisölle avoimissa tiloissa, ne antavat pelaajien käyttöön televiestilinjan ja välittävät kustakin panoksesta tiedot toimeksiantajalleen. Stanleybet Maltalla, joka on harjoittanut toimintaansa Italiassa noin 20 vuoden ajan, ei ole konsessiota eikä poliisilta saatua lupaa.
- 9 ADM osoitti 21.9.2016 tekemällään veronoikaisupäätöksellä Stanleyparmalle ja toissijaisesti Stanleybet Maltalle yhteisvastuullisena velallisenä asetuksen nro 504/1998 3 §:n, sellaisena kuin sitä on tulkittu vuoden 2011 vakauslain 1 §:n 66 momentissa, nojalla maksuunpanopäätöksen, joka koski Italiassa verovuonna 2011 kerätyistä vedonlyönneistä kannettavaa yhtenäisveroa, jonka suuruus oli 8 422,60 euroa. ADM katsoi, että tämä vero oli maksettava siitä syystä, että Stanleyparma harjoitti vedonlyöntitoimintaa ”kolmansien lukuun”.
- 10 Stanleyparma ja Stanleybet Malta nostivat ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa eli Commissione tributaria provinciale di Parmassa (Parman maakunnan verotuomioistuin, Italia) kanteen, jossa ne vaativat kyseisen päätöksen kumoamista ja väittivät, että pääasiassa kyseessä olevalla kansallisella lainsäädännöllä rajoitettiin niiden osalta palvelujen tarjoamisen vapautta.
- 11 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin, jolla on samat epäilykset kuin kantajilla, pohtii kansallisen lainsäädännön yhteensopivuutta unionin oikeuden ja erityisesti SEUT 52, SEUT 56 ja SEUT 57 artiklan sekä yhdenvertaisen kohtelun ja syrjintäkiellon periaatteiden kanssa.
- 12 Kyseinen tuomioistuin katsoo, että se, että tiedonsiirtokeskukset ovat velvollisia maksamaan yhtenäisveroa, merkitsee SEUT 56 artiklassa tarkoitettua palvelujen tarjoamisen vapauden lainvastaista rajoitusta kahdesta näkökulmasta. Yhtäältä ei ole säädetty kansallisten konsessionsaajien lukuun toimivien tiedonsiirtokeskusten verovelvollisuudesta, vaikka niiden toiminta on verrattavissa Stanleyparman toimintaan. Toisaalta Stanleyparma, jota on vaadittu maksamaan kyseinen vero, rinnastetaan näihin konsessionsaajiin, joiden toiminta on kuitenkin erilaista.

13 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan palvelujen tarjoamisen vapauden mahdolliselle rajoittamiselle ei ole mitään oikeuttamisperustetta, koska pääasiassa kyseessä olevalla kansallisella lainsäädännöllä on puhtaasti taloudellinen päämäärä. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin viittaa näkemyksensä tueksi Corte costituzionalen (perustuslakituomioistuin, Italia) 23.1.2018 antamaan tuomioon, jossa tämä totesi, että tämä vuotta 2011 edeltäviä tilikausia koskeva kansallinen lainsäädäntö oli perustuslain vastainen siltä osin kuin siinä säädettiin, että tiedonsiirtokeskukset, jotka toimivat Stanleybet Maltan kaltaisen kolmannen osapuolen, jolla ei ole konsessiota, lukuun, olivat velvollisia maksamaan yhtenäisveroa.

14 Tässä tilanteessa Commissione tributaria provinciale di Parma on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Kun huomioon otetaan myös Italian perustuslakituomioistuimen 23.1.2018 antama tuomio, onko [SEUT] 56, [SEUT] 57 ja [SEUT] 52 artiklaa, onnenpeli- ja vedonlyöntipalveluja koskevaa ja erityisesti [6.11.2003 annettussa tuomiossa Gambelli ym. (C-243/01, EU:C:2003:597), 6.3.2007 annettussa tuomiossa Placanica ym. (C-338/04, C-359/04 ja 360/04, EU:C:2007:133), 16.2.2012 annettussa tuomiossa Costa ja Cifone (C-72/10 ja C-77/10, EU:C:2012:80) sekä 28.1.2016 annettussa tuomiossa Laezza (C-375/14, EU:C:2016:60)] muotoiltua unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöä, verosyrjintää koskevaa ja erityisesti [13.11.2003 annettussa tuomiossa Lindman (C-42/02, EU:C:2003:613), 6.10.2009 annettussa tuomiossa komissio v. Espanja (C-153/08, EU:C:2009:618) ja 22.10.2014 annettussa tuomiossa Blanco ja Fabretti (C-344/13 ja C-367/13, EU:C:2014:2311)] muotoiltua unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöä sekä yhdenvertaista kohtelua ja syrjäntäkieltoa koskevia unionin oikeusperiaatteita tulkittava niin, että ne ovat esteenä nyt tarkasteltavan Italian lainsäädännön kaltaiselle kansalliselle lainsäädännölle, jonka mukaan – – yhtenäisveroa ovat velvollisia maksamaan kotimaiset pelitietojen välittäjät, jotka toimivat [Stanleybet Maltan] kaltaisten, toisiin Euroopan unionin jäsenvaltioihin sijoittautuneiden vedonvälittäjien lukuun, ja mahdollisesti vedonvälittäjät itse yhteisvastuullisesti kotimaisten pelitietojen välittäjien kanssa?

2) Kun huomioon otetaan myös Italian perustuslakituomioistuimen 23.1.2018 antama tuomio, onko [SEUT] 56, [SEUT] 57 ja [SEUT] 52 artiklaa, onnenpeli- ja vedonlyöntipalveluja koskevaa ja erityisesti [6.11.2003 annettussa tuomiossa Gambelli ym. (C-243/01, EU:C:2003:597), 6.3.2007 annettussa tuomiossa Placanica ym. (C-338/04, C-359/04 ja 360/04, EU:C:2007:133), 16.2.2012 annettussa tuomiossa Costa ja Cifone (C-72/10 ja C-77/10, EU:C:2012:80) sekä 28.1.2016 annettussa tuomiossa Laezza (C-375/14, EU:C:2016:60)] muotoiltua unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöä, verosyrjintää koskevaa ja erityisesti [13.11.2003 annettussa tuomiossa Lindman (C-42/02, EU:C:2003:613), 6.10.2009 annettussa tuomiossa komissio v. Espanja (C-153/08, EU:C:2009:618) ja 22.10.2014 annettussa tuomiossa Blanco ja Fabretti (C-344/13 ja C-367/13, EU:C:2014:2311)] muotoiltua unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöä sekä yhdenvertaista kohtelua ja syrjäntäkieltoa koskevia unionin oikeusperiaatteita tulkittava niin, että ne ovat esteenä nyt tarkasteltavan Italian lainsäädännön kaltaiselle kansalliselle lainsäädännölle, jonka mukaan – – yhtenäisveroa ovat velvollisia maksamaan pelkästään kotimaiset pelitietojen välittäjät, jotka toimivat [Stanleybet Maltan] kaltaisten, toisiin – – unionin jäsenvaltioihin sijoittautuneiden vedonvälittäjien lukuun, mutta eivät sen sijaan valtion konsession saaneiden vedonvälittäjien lukuun toimivat kotimaiset pelitietojen välittäjät, jotka harjoittavat samaa toimintaa?

3) Kun huomioon otetaan myös Italian perustuslakituomioistuimen 23.1.2018 antama tuomio, ovatko [SEUT] 52 artikla sekä [SEUT] 56 artikla ja sitä seuraavat artiklat, onnenpeli- ja vedonlyöntipalveluja koskeva unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntö ja yhdenvertaista kohtelua ja syrjimättömyyttä koskevat unionin oikeusperiaatteet esteenä lain nro 190/2014 1 §:n 644 momentin g alakohdassa säädetyn Italian lainsäädännön kaltaiselle kansalliselle lainsäädännölle, jonka mukaan kotimaisten pelitietojen välittäjien, jotka toimivat [Stanleybet Maltan] kaltaisten, toiseen Euroopan unionin jäsenvaltioon sijoittautuneiden vedonvälittäjien lukuun, ja mahdollisesti vedonvälittäjien itse yhteisvastuullisesti kotimaisten pelitietojen välittäjien kanssa on maksettava – – yhtenäisvero kiinteämääräisestä veronalaisesta määrästä, joka on yhtä

suuri kuin siitä maakunnasta, jossa liikeyritys tai keräyspiste toimii, kerättyjen määrien keskiarvo kerrottuna kolmella, määritettynä valtakunnallisen keskusyksikön viitekautta edeltävältä verokaudelta tallentamien tietojen perusteella?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Ensimmäinen ja toinen ennakkoratkaisukysymys

- 15 Ensimmäisellä ja toisella kysymyksellään, joita on tarkasteltava yhdessä, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin kysyy, onko SEUT 56 artikla esteenä jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka mukaan vedonlyönnistä kannettava vero kannetaan tähän jäsenvaltioon sijoittautuneilta tiedonsiirtokeskuksilta ja yhteisvastuullisesti ja toissijaisesti niiden toimeksiantajina olevilta vedonlyöntien järjestäjiltä, jotka ovat sijoittautuneet toiseen jäsenvaltioon.
- 16 Aluksi on todettava, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan onnenpeleihin sovelletaan palvelujen tarjoamista koskevia sääntöjä ja niinpä ne kuuluvat EY 56 artiklan soveltamisalaan, kun ainakin yksi palvelujen tarjoajista on sijoittautunut johonkin muuhun jäsenvaltioon kuin siihen, missä palvelu tarjotaan (ks. vastaavasti tuomio 13.11.2003, Lindman, C-42/02, EU:C:2003:613, 19 kohta ja tuomio 22.10.2014, Blanco ja Fabretti, C-344/13 ja C-367/13, EU:C:2014:2311, 27 kohta). Nyt käsiteltävää asiaa on siis tarkasteltava palvelujen tarjoamisen vapauden kannalta.
- 17 Tästä on huomautettava, että SEUT 56 artiklassa määrätty palvelujen tarjoamisen vapaus ei velvoita ainoastaan poistamaan kaikkea toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneen palvelujen tarjoajan syrjintää kansalaisuuden perusteella, vaan se edellyttää myös kaikkien rajoitusten poistamista, vaikka niitä sovellettaisiin erotuksetta sekä kotimaisiin palvelujen tarjoajiin että muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneisiin palvelujen tarjoajiin, jos näillä rajoituksilla estetään toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneen, siellä vastaavanlaisia palveluja lainmukaisesti tarjoavan henkilön toiminta, haitataan tätä toimintaa tai tehdään se vähemmän houkuttelevaksi (tuomio 22.10.2014, Blanco ja Fabretti, C-344/13 ja C-367/13, EU:C:2014:2311, 26 kohta).
- 18 Lisäksi on huomautettava, että unionin tuomioistuin on hyväksynyt konsessiojärjestelmän käyttämisen onnenpelialalla ja katsonut, että se voi olla tehokas tapa valvoa onnenpelitoiminnan harjoittajia, kun tarkoituksena on estää tämän toiminnan hyväksikäyttö rikollisiin tai vilpillisiin päämääriin (tuomio 19.12.2018, Stanley International Betting ja Stanleybet Malta, C-375/17, EU:C:2018:1026, 66 kohta).
- 19 Sen määrittämiseksi, onko kyse syrjinnästä, on tarkistettava, että toisiinsa rinnastettavia tapauksia ei kohdella eri tavalla eikä erilaisia tapauksia kohdella samalla tavalla, ellei tällaista kohtelua voida objektiivisesti perustella (tuomio 6.6.2019, P. M. ym., C-264/18, EU:C:2019:472, 28 kohta).
- 20 Nyt käsiteltävässä asiassa unionin tuomioistuimen käytettävissä olevasta asiakirja-aineistosta ilmenee, että yhtenäisvero liittyy vedonlyöntien keräämistoimintaan Italiassa. Vuoden 2011 vakauslain 1§:n 66 momentin a ja b kohdan mukaan tämän veron maksamiseen velvollisia ovat kaikki toimijat, jotka järjestävät vedonlyöntejä, riippumatta siitä, toimivatko ne omaan tai kolmannen lukuun, ja riippumatta siitä, ovatko ne konsessionsaajia vai eivät, sekä riippumatta niiden kotipaikasta, vaikka tämä olisi ulkomailla.
- 21 Näiden ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen toimittamien tietojen perusteella yhtenäisveroa sovelletaan kaikkiin toimijoihin, jotka hallinnoivat Italian alueella kerättyjä vedonlyöntejä, tekemättä eroa näiden toimijoiden sijoittautumispaikan perusteella, joten tämän veron soveltamista Stanleybet Maltaan ei voida pitää syrjivänä.

- 22 On nimittäin todettava, että pääasiassa kyseessä olevassa kansallisessa lainsäädännössä ei säädetä erilaisesta verojärjestelmästä sen mukaan, suoritetaanko palvelut Italiassa vai muissa jäsenvaltioissa.
- 23 Lisäksi Stanleybet Maltan väitteestä, jonka mukaan siihen kohdistuu pääasiaan sovellettavan Italian lainsäädännön mukaan kaksinkertainen verotus eli sitä verotetaan sekä Maltalla että Italiassa, on todettava, että unionin oikeuden nykytilassa jäsenvaltioilla on verotuksen alalla – unionin oikeuden noudattamisen asettamissa rajoissa – tietty itsenäisyys ja näin ollen niillä ei ole velvollisuutta mukauttaa omia verotusjärjestelmiään muiden jäsenvaltioiden eri verotusjärjestelmiin erityisesti estääkseen kaksinkertaisen verotuksen, jota aiheutuu näiden jäsenvaltioiden verotusvallan rinnakkaisesta käyttämisestä (ks. analogisesti tuomio 1.12.2011, komissio v. Unkari, C-253/09, EU:C:2011:795, 83 kohta).
- 24 Tästä seuraa, että Stanleybet Maltaan ei kohdistu suhteessa kansalliseen toimijaan, joka harjoittaa toimintaansa samoilla edellytyksillä kuin kyseinen yhtiö, syrjivää rajoitusta sillä perusteella, että siihen sovelletaan pääasiassa kyseessä olevan kaltaista kansallista lainsäädäntöä. Mainittu lainsäädäntö ei myöskään ole omiaan estämään Stanleybet Maltan kaltaisen yhtiön toimintaa asianomaisessa jäsenvaltiossa, haittaamaan sitä tai tekemään sitä vähemmän houkuttelevaksi.
- 25 Stanleyparma on todettava, että se harjoittaa vedonlyöntien tarjoamista ja keräämistä Stanleybet Maltan välittäjänä korvausta vastaan.
- 26 Kyseinen yhtiö harjoittaa kotimaisten vedonlyöntien järjestäjien tavoin muun muassa vedonlyöntien hallinnointitoimintaa, joka on yhtenäisveron kantamisen edellytys. Stanleyparma on näin ollen vuoden 2011 vakauslain 1 §:n 66 momentin b kohdan nojalla velvollinen maksamaan yhteisvastuullisesti Stanleybet Maltan kanssa kyseisen veron.
- 27 Lisäksi talous- ja valtiovarainministeriön 1.3.2006 antaman asetuksen nro 111 16 §:stä käy ilmi, että toimijat, joilla on konsessio vedonlyöntien järjestämiseen Italiassa, maksavat myös yhtenäisveroa. Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan niiden tiedonsiirtokeskukset eivät kuitenkaan ole velvollisia maksamaan yhteisvastuullisesti tätä veroa, toisin kuin Stanleyparma.
- 28 Tästä on kuitenkin todettava, että toisin kuin tiedonsiirtokeskukset, jotka siirtävät pelitietoja kotimaisten vedonlyöntien järjestäjien lukuun, Stanleyparma kerää vedonlyöntejä toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneen Stanleybet Maltan lukuun. Vuoden 2011 vakauslain tavoitteet huomioon ottaen sen tilanne ei näin ollen ole rinnastettavissa kotimaisten toimijoiden tilanteeseen.
- 29 Näin ollen pääasiassa kyseessä oleva kansallinen lainsäädäntö ei aiheuta minkäänlaista syrjivää rajoitusta Stanleybet Maltan ja Stanleyparman osalta eikä sillä loukata niiden palvelujen tarjoamisen vapautta.
- 30 Kaiken edellä esitetyn perusteella ensimmäiseen ja toiseen kysymykseen on vastattava, että SEUT 56 artiklaa on tulkittava siten, että se ei ole esteenä jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka mukaan vedonlyönnistä kannettavaa veroa kannetaan kyseiseen jäsenvaltioon sijoittautuneilta tiedonsiirtokeskuksilta ja yhteisvastuullisesti ja toissijaisesti niiden toimeksiantajina olevilta vedonlyöntien järjestäjiltä, jotka ovat sijoittautuneet toiseen jäsenvaltioon, riippumatta näiden toimijoiden kotipaikasta ja siitä, että vedonlyöntien järjestämiseen ei ole myönnetty konsessiota.

Kolmas kysymys

- 31 Kolmannella kysymyksellään ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin kysyy, onko SEUT 56 artikla esteenä kansalliselle lainsäädännölle, jossa säädetään vedonlyönnistä kannettavan veron korottamisesta sellaisen kiinteän määräytymisperusteen perusteella, joka vastaa jäsenvaltiossa sijaitsevalla

keräysalueella kerättyjen määrien keskiarvoa kerrottuna kolmella, toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneiden vedonlyöntien järjestäjien, joilla ei ole konsessiota, lukuun toimivien tiedonsiirtokeskusten osalta sekä näiden vedonlyöntien järjestäjien itsensä osalta.

- 32 Italian hallitus ja komissio katsovat, että kolmatta kysymystä ei voida ottaa tutkittavaksi, koska siihen annettava vastaus ei niiden mukaan ole tarpeen pääasian ratkaisemiseksi.
- 33 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin tuomioistuin voi kieltäytyä ratkaisemasta kansallisen tuomioistuimen esittämän ennakkoratkaisukysymyksen ainoastaan silloin, kun on ilmeistä, että pyydetyllä unionin oikeuden säännösten ja määräysten tulkitsemisella ei ole mitään yhteyttä kansallisessa tuomioistuimessa käsiteltävän asian tosiseikkoihin tai kohteeseen, jos ongelma on luonteeltaan hypoteettinen taikka jos unionin tuomioistuimella ei ole tiedossaan niitä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja, jotka ovat tarpeen, jotta se voisi antaa hyödyllisen vastauksen sille esitettyihin kysymyksiin (ks. vastaavasti tuomio 9.10.1997, Grado ja Bashir, C-291/96, EU:C:1997:479, 12 kohta ja tuomio 19.11.2019, A. K. ym. (Ylimmän tuomioistuimen kurinpitojaoston riippumattomuus), C-585/18, C-624/18 ja C-625/18, EU:C:2019:982, 98 kohta).
- 34 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, että 23.12.2014 annettuun lakiin nro 190 perustuvaa kansallista säännöstöä ei voida soveltaa pääasiaan, koska pääasiassa riitautettu veronoikaisupäätös koskee verovuotta 2011. Näin ollen kolmas kysymys, jolla ei ole merkitystä ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen käsiteltäväksi saatetun asian ratkaisemisen kannalta, on jätettävä tutkimatta.

Oikeudenkäyntikulut

- 35 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

SEUT 56 artiklaa on tulkittava siten, että se ei ole esteenä jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka mukaan vedonlyönnistä kannettavaa veroa kannetaan kyseiseen jäsenvaltioon sijoittautuneilta tiedonsiirtokeskuksilta ja yhteisvastuullisesti ja toissijaisesti niiden toimeksiantajina olevilta vedonlyöntien järjestäjiltä, jotka ovat sijoittautuneet toiseen jäsenvaltioon, riippumatta näiden toimijoiden kotipaikasta ja siitä, että vedonlyöntien järjestämiseen ei ole myönnetty konsessiota.

Allekirjoitukset